

Kate Furnivall

Als de bougainville bloeit

Band 1

2015

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Voor April,
met veel liefs

1. Dodie

Nassau, Bahama-eilanden, 1943

De woorden klonken vaag op uit de duisternis, ijl en gewichtloos, haast zonder de zwoele warmte van de nachtlucht te verstoren. In de onverlichte straat in een achterbuurt van Nassau bleef Dodie Wyatt staan, met gespannen zenuwen.

‘Wie is daar?’ riep ze.

Een zachte kreun. Een gesmoorde vloek. Geritsel van iets wat bewoog. Toen werd het weer stil in het donker.

‘Wie is daar?’ riep ze opnieuw, deze keer luider.

Stilte. Het was het soort intense stilte dat slechts na middernacht bestaat. De geur van de oceaan trok over de Bahama’s en liet een zilte adem achter op de stranden en in de vochtige hoeken van de stad. Dodie wist dat ze, als ze ook maar over een greintje gezond verstand beschikte, rechtstreeks naar het andere eind van de straat moest lopen, maar dat broze ‘Help me...’ had haar gegrepen. Ze liep naar de plek waar het gekreun had geklonken.

‘Zeg iets,’ drong Dodie aan, terwijl haar ogen de inktzwarte omgeving afspeurden. Haar stem klonk belachelijk kalm. ‘Het is te donker om je te kunnen zien. Waar ben je?’

zijn andere hand lag tegen zijn witte overhemd gedrukt. Dat zag er niet meer zo wit uit door een zwarte vlek die zich van onder zijn handpalm verspreidde. Dodie aarzelde even. Ze beseftte dat als ze naast de man neerknielde ze in moeilijkheden zou raken. Ze was opgegroeid met problemen en kon die op vijftig meter afstand al ruiken, reden waarom ze die altijd had vermeden vanaf het eerste moment dat ze naar de Bahama's was gekomen, toen ze pas zestien was en niet meer verstand bezat dan een kolibrie.

'Alsjeblieft?' fluisterde hij.

Ze liet zich op haar knieën zakken. 'U bent gewond.'

'Help me... te gaan staan.'

Dodie pakte zijn vrije hand, en zijn vingers klampten zich aan haar hand vast.

'U bent gewond, u moet stil blijven liggen. Beweeg niet. Er moet een ambulance voor u komen.'

Hij stak zijn kin omhoog en keek naar haar op, met een huid die zilverachtig en bloedeloos leek in het maanlicht. Zijn ogen lagen diep weggezonden in zijn hoofd en maakten haar nerveus, maar zijn mond bewoog, hoewel er geen geluid uit kwam. Zijn leeftijd viel moeilijk te schatten, misschien ergens in de veertig, maar het was te donker om zeker te kunnen zijn.

'Probeer niet te praten,' zei ze zacht. 'Een eindje terug staat een telefooncel aan de hoofdweg, dus ik zal snel...'

'Niet doen.'

‘Maar u hebt een dokter nodig.’

‘Geen ambulance.’ De woorden kwamen er in stukjes uit. ‘Geen dokters.’

‘Maar u hebt hulp nodig.’

Ze staarden allebei naar de hand die tegen zijn witte overhemd gedrukt lag, vlak boven zijn broeksband, naar de zwarte vlek die nu de grootte van een etensbord had, met dunne vegen die als tentakels over zijn borst liepen. Hij keek naar haar omhoog en haalde moeizaam adem. Zwijgend schudde hij zijn hoofd. Dodie aarzelde niet langer, ze stond snel op. ‘Beweeg niet. U moet naar het ziekenhuis, dus ik ga naar de telefooncel om een...’

Zijn hand greep haar enkel weer vast. ‘Nee.’

‘Ja.’

‘Nee!’

Dit woord hield haar tegen. Ze hurkte opnieuw naast hem neer en tilde zijn hand op. De hand was koud en klam, als een van de padden die ’s nachts onder haar hutje scholen. ‘Ik heet Dodie,’ zei ze zacht. ‘Hoe heet u?’

‘Morrell.’

‘Nou, meneer Morrell, we weten allebei dat u naar het ziekenhuis moet. U bloedt vreselijk. Waarom zou ik geen ambulance mogen bellen, of op zijn minst een dokter?’

Hij zuchtte, en het leek wel of bij elke moeizame

ademtocht het leven uit hem weg stroomde. ‘Ze zullen me vermoorden,’ mompelde hij.

‘Wat?’

Zijn stem klonk droog en uitgeput en ze constateerde dat hij het lijzige Amerikaanse accent had van iemand uit het diepe Zuiden, misschien uit Alabama of Tennessee. ‘Degene die me met een mes heeft gestoken’ – ze zag hoe zijn ogen in zijn hoofd ronddraaiden, zodat het wit ervan oplichtte in het maanlicht – ‘zal in het ziekenhuis zijn. Om me te zoeken.’

‘Waarom zouden ze u zoeken?’

‘Om hun karwei af te maken.’ Hij haalde zwaar adem, en ze rook een walm van rum.

‘Hebt u gevochten?’

‘Zoiets, ja.’

‘We moeten u snel verbinden.’

Hij gromde instemmend, maar zijn kin begon langzaam naar zijn borst te zakken. Het was op dat punt dat Dodie overwoog weg te lopen. Terug naar haar rustige bestaan waar niets de eentonigheid van haar werk in het hotel en haar wandelingen over het gladde, witte strand verstoorde. Ze wist dat ze meneer Morrell maar beter hier achter kon laten. *Ze zullen me vermoorden*, had hij gezegd. En haar ook? Zouden ze haar ook vermoorden? Een eenzame jonge vrouw zou voor hen geen punt zijn. Haar hand ging onwillekeurig naar het kwetsbare deel van haar eigen lichaam,

naar de zachte plek vlak onder haar ribben, en bleef daar met gespreide vingers beschermend liggen. Toen begon de gewonde man zijdelings langs de muur weg te glijden en Dodie schoof snel haar handen onder zijn oksels om hem overeind te houden, maar het gewicht was zwaarder dan ze had gedacht.

‘Kom, meneer Morrell. Tijd om overeind te komen.’ Zijn hoofd ging omhoog.

‘Ik zal u helpen,’ beloofde ze.

De zwarte holten van zijn ogen werden lang op haar gericht en ze kon zijn achterdocht over haar huid voelen kruipen, maar hij knikte. ‘Ja.’

Het zou pijnlijk zijn, dat beseften ze beiden. Ze boog zich over hem heen en schoof zijn voeten naar hem toe, zodat zijn knieën gebogen waren. Ze sloeg haar armen om zijn borst, kruiste haar vingers op zijn rug en hees hem toen stukje bij beetje overeind. Hij schreeuwde niet. Hij kreunde niet. Maar zijn ademhaling werd luidruchtig, bijna een grom, en toen hij rechtop stond, wankelend ondanks haar steun, dacht ze dat hij zou bezwijken.

Ze vorderden akelig langzaam. Soms bleven ze zo lang stilstaan dat Dodie bang was dat het hart van de man ook stil was blijven staan, maar nee, juist wanneer ze dacht dat hij het wilde opgeven, begon hij opnieuw – linkervoet, rechtervoet. Zijn arm rond haar schouders

was gespierd, niet aan hulpeloosheid gewend, en zijn vingers grepen haar vest krampachtig vast.

Geen van beiden zei iets. Hun stappen waren traag en moeizaam. Er gingen allerlei angsten door Dodies hoofd, en elk geluid in de duisternis, elke beweging in het donker, bezorgde haar koude rillingen. Ze probeerde wanhopig te bedenken wat ze moest doen, waar ze hem naartoe moest brengen, hoe ze hem het beste hiervandaan kon krijgen. Daarom loodste ze hem, toen ze het eind van de weg hadden bereikt, een schemerig en smerig straatje in. Aan weerszijden ervan waren opslagplaatsen die zo'n sterke zeelucht verspreidden dat de geur van bloed uit Dodies neusgaten werd verdreven, maar op dit uur zou er vast niemand zijn.

Waarom, meneer Morrell? Waarom is er iemand die u zó haat dat hij u met een mes in uw buik steekt?

Ze huiverde. Ze luisterde met bonzend hart of er voetstappen achter hen klonken, maar toen ze nerveus over haar schouder keek, was er niets te zien. Tijdens het lopen mompelde Morrell af en toe iets, kleine, onafhankelijke geluiden van hem aan haar, met sussende klanken van haar bij wijze van antwoord, als een kort gesprek zonder woorden.

Ze verstevigde haar greep om zijn middel en lette goed op waar hij zijn voeten neerzette. Hij droeg mooie witte instappers die opvielen in het donker.

‘Het is nu niet ver meer,’ zei ze tegen hem.

Net als de schoenen nam Dodie één stap tegelijk. Haar instinct vertelde haar dat ze hem moest verbergen, een plek moest zoeken waar hij veilig zou zijn. Dus nam ze een weinig gebruikt pad dat in de richting van het strand liep, weg van de huizen en de vage neonlichten van een enkele bar die nog laat open was, waar mensen misschien naar hem zochten. Het leek een eeuwigheid te duren om daar te komen, maar ten slotte bereikten ze het punt dat ze in gedachten had, een zijpaadje dat door een dichte rij kokospalmen langs de kust liep. Ze blies een zucht van opluchting de warme, vochtige lucht in.

‘Gaaf het nog, meneer Morrell?’

‘Het gaat,’ gromde hij.

Dit werd zijn dood. Hij zei het niet, maar ze wist dat het waar was. Dit werd zijn dood. Ze kon zo niet door-
gaan.

‘Dit is wel genoeg,’ verklaarde ze.

Met bonzend hart liep ze met hem naar een van de palmbomen die schots en scheef over het pad hingen, met een stam die als een slanke zwarte streep tegen het fluweel van de nachtelijke hemel afstak, en daar bleef ze staan.

‘Ga zitten.’

Hij hoefde zich dat geen twee keer te laten zeggen. Zijn knieën knikten en hij zakte pardoos in elkaar. Ze zette hem zorgvuldig rechtop tegen de stam, controleerde

of hij nog steeds ademde, en hoopte dat hij niet om zou vallen.

‘U bent hier veilig,’ verzekerde ze hem.

Er volgde een stilte, een moment waarin geen van beiden ademhaalde, waarin ze haar woorden allebei wilden geloven, voor hij met uitvoerige zuidelijke hoffelijkheid antwoordde: ‘Dank u vriendelijk voor uw hulp, mevrouw.’

‘Ik laat u nu alleen.’

Hij knikte moeizaam. ‘Tot ziens.’

‘Maak u geen zorgen, ik kom terug.’

Ze trok haar vest uit en knoopte dit strak om zijn middel. Hij verspreidde nu een andere lucht, niet alleen maar van bloed of rum, het was de lucht van iets ake- ligs. Het was de zure stank van angst, die uit het diepst van zijn ingewanden oprees. Ze herkende die omdat ze hem ooit bij zichzelf had geroken, die dag dat haar vader de uitgestrekte turkooiskleurige wateren bij een Bahamaans strand was ingelopen en had gezegd: ‘Wacht jij hier, poppedein. Ik ga terugzwemmen naar Engeland.’

In de eenzame duisternis onder de palmbomen voelde Dodie een steek van medelijden met deze gewonde vreemdeling, en ze sloeg haar armen om hem heen terwijl boven hun hoofd de palmbladeren ritselden in de zilte bries die vanaf de oceaan het land kwam verkennen.